

– de vaststelling, in het kader van de verrichting van een rechterlijke toetsing in tweede aanleg als bepaald in het nationale recht, dat de in die bepaling neergelegde samenwerkingsplicht niet is nagekomen, op zich niet hoeft te leiden tot de vernietiging van de beslissing waarbij het beroep tegen een besluit tot afwijzing van een verzoek om internationale bescherming is afgewezen, aangezien de verzoeker om internationale bescherming kan worden verplicht om aan te tonen dat de beslissing tot verwerping van het beroep anders had kunnen zijn zonder een dergelijke niet-nakoming.

2) Het Unierecht, en met name artikel 23, lid 2, en artikel 39, lid 4, van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus

moet aldus worden uitgelegd dat

– de termijnen die zijn verstreken tussen, enerzijds, de indiening van het asielverzoek en, anderzijds, de vaststelling van de beslissingen van de beslissingsautoriteit en van de bevoegde rechter in eerste aanleg, niet kunnen worden gerechtvaardigd door nationale wetwijzigingen die zich in de loop van die termijnen hebben voorgedaan, en

– het onredelijke karakter van een van deze beide termijnen op zich en bij gebreke van enige aanwijzing dat de te lange duur van de administratieve of gerechtelijke procedure de uitkomst van het geding heeft beïnvloed, de vernietiging van de beslissing van de bevoegde rechter in eerste aanleg niet kan rechtvaardigen.

3) Artikel 4, lid 5, onder e), van richtlijn 2004/83 moet aldus worden uitgelegd dat een valse verklaring in het oorspronkelijke verzoek om internationale bescherming, die door de asielzoeker bij de eerste gelegenheid is toegelicht en ingetrokken, op zichzelf er niet aan in de weg staat dat komt vast te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd in de zin van die bepaling.

167

Chavez; gewicht dat toekomt aan de meer dan marginale zorg- en opvoedingstaken bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding.

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

16 mei 2023, 202203658/1/V/2,

ECLI:NL:RVS:2023:1962

(mr. Wissels, mr. Verburg, mr. Willems)

Noot mr. E.A. Besselsen

EU-burger, familielid van. Ethiopië. Toetsing, intensiteit van.

[VWEU art. 20; Vw 2000 art. 9 lid 1; Vc 2000 B10/2.2]

De vreemdeling die de Ethiopische nationaliteit heeft beoogt verblijf bij zijn minderjarige dochter, die de Nederlandse nationaliteit heeft. Zijn dochter is geboren in 2011 en woont bij haar moeder. De relatie tussen de vreemdeling en de moeder is begin 2021 geëindigd.

De vreemdeling betoogt terecht dat de toets van de rechtbank van het standpunt van de SvJ&V over de afhankelijkheidsverhouding te strikt is. Weliswaar heeft de rechtbank terecht overwogen dat onderdelen c en d van het beleid in B10/2.2 Vc 2000 twee verschillende voorwaarden zijn, maar daarbij heeft zij niet onderkend dat de SvJ&V de afhankelijkheidsverhouding moet beoordelen in het licht van de zorgtaken die worden verricht door de ouder die zich op het arrest Chavez beroept. Zie in dit verband de uitspraken van 20 mei 2020 («JV» 2020/125, m.nt. Schrauwen) en 16 april 2021 («JV» 2021/97, m.nt. Klaassen), over het gewicht dat toekomt aan de meer dan marginale zorg- en opvoedingstaken bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding. Omdat de SvJ&V ten onrechte is uitgegaan van het niet door de vreemdeling verrichten van meer dan marginale zorg- en opvoedingstaken voor zijn dochter, heeft hij zijn beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding op een onjuist uitgangspunt gebaseerd.

De vreemdeling,

gemachtigde: mr. M.M. Polman,

appellant,

tegen

de uitspraak van de rechtbank Den Haag zp Rotterdam, van 20 mei 2022 in zaak nr. 20/4735 in het geding tussen

de vreemdeling

en

de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Procesverloop

Bij besluit van 29 november 2019 heeft de staatssecretaris een aanvraag van de vreemdeling om afgifte van een document als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vw 2000, waaruit rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan blijkt, afgewezen.

Bij besluit van 9 juni 2020 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 20 mei 2022 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling, vertegenwoordigd door mr. M.M. Polman, advocaat te Rotterdam, hoger beroep ingesteld.

Overwegingen

1. De vreemdeling heeft de Ethiopische nationaliteit. Met zijn aanvraag beoogt hij verblijf bij zijn minderjarige dochter, die de Nederlandse nationaliteit heeft. Zijn dochter is geboren in 2011 en woont bij haar moeder. De relatie tussen de vreemdeling en de moeder is begin 2021 geëindigd. De vreemdeling stelt dat hij op grond van artikel 20 van het VWEU een van zijn kind afgeleid verblijfsrecht heeft. Dit baseert hij op het arrest van het Hof van Justitie van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez, ECLI:EU:C:2017:354, waarin het Hof uitleg heeft gegeven over deze bepaling.

2. Volgens paragraaf B10/2.2, onder ad c en d, van de Vc 2000 moet de vreemdeling daarvoor aan de volgende voorwaarden voldoen:

“c. de vreemdeling verricht al dan niet gezamenlijk met de andere ouder daadwerkelijke zorgtaken ten behoeve van het minderjarige kind; en
d. tussen de vreemdeling en het kind bestaat een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd.”

3. De rechtbank heeft onbestreden overwogen dat zij de staatssecretaris niet kan volgen in zijn standpunt dat niet blijkt dat de vreemdeling meer dan marginale zorg- en opvoedingstaken verricht ten behoeve van zijn dochter. In geschil is of de rechtbank de staatssecretaris terecht is gevolgd in zijn standpunt dat niet is gebleken van een afhankelijkheidsverhouding als bedoeld in onderdeel d van het beleid.

4. De vreemdeling betoogt daarover terecht dat de toets van de rechtbank van het standpunt van de staatssecretaris over die afhankelijkheidsverhouding te strikt is. Weliswaar heeft de rechtbank terecht overwogen dat onderdelen c en d van het beleid twee verschillende voorwaarden zijn, maar daarbij heeft zij niet onderkend dat de staatssecretaris de afhankelijkheidsverhouding moet beoordelen in het licht van de zorgtaken die worden verricht door de ouder die zich op het arrest Chavez-Vilchez beroept. Zie in dit verband de uitspraken van 20 mei 2020, ECLI:NL:RVS:2020:1235, onder 7.1 en 16 april 2021, ECLI:NL:RVS:2021:790, onder 4.1. en 4.2, over het gewicht dat toekomt aan de meer dan marginale zorg- en opvoedingstaken bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding. Omdat de staatssecretaris ten onrechte is uitgegaan van het niet door de vreemdeling verrichten van meer dan marginale zorg- en opvoedingstaken voor zijn dochter, heeft hij zijn beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding op een onjuist uitgangspunt gebaseerd. De grief slaagt dan ook.

5. Het hoger beroep is gegrond. De uitspraak van de rechtbank wordt vernietigd. Het is niet nodig wat de vreemdeling verder heeft aangevoerd te bespreken. Het beroep is gegrond en het besluit van 9 juni 2020 wordt vernietigd. De staatssecretaris moet een nieuw besluit op het bezwaar nemen met inachtneming van deze uitspraak. Daarbij moet hij de meer dan marginale zorg- en opvoedingstaken van de vreemdeling voor zijn dochter betrekken bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding. Dat neemt overigens niet weg dat het op de weg van de vreemdeling ligt om de staatssecretaris nader te informeren over de actuele situatie van de door hem gestelde afhankelijkheidsrelatie. De staatssecretaris moet de proceskosten vergoeden. Omdat de griffier in beroep en hoger beroep geen griffierecht heeft geheven, hoeft de staatssecretaris dat niet te vergoeden.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

I. verklaart het hoger beroep gegrond;

II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, van 20 mei 2022 in zaak nr. 20/4735;

III. verklaart het beroep gegrond;

IV. vernietigt het besluit van 9 juni 2020, V-[-]; (...; red.)

NOOT

In *Chavez-Vilchez e.a.* (HvJ EU 10 mei 2017, C-133/15, «JV» 2017/143) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ EU) bepaald dat voor de vaststelling van een afgeleid verblijfsrecht voor de derdelander ouder van een Nederlands (minderjarig) kind moet worden onderzocht welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de betreffende ouder. In de toets moet rekening worden gehouden met het recht op eerbied van het gezinsleven (art. 7 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (Handvest)) en het belang van het kind (art. 24 lid 2 Handvest). De staatssecretaris heeft het beleid hierover uiteengezet in Vc 2000 B10/2.2. Hier zijn vier 'voorwaarden' geformuleerd:

'a. de vreemdeling moet zijn identiteit en nationaliteit aannemelijk maken door het overleggen van een geldig document voor grensoverschrijding of een geldige identiteitskaart. Als de vreemdeling hieraan niet kan voldoen, moet hij zijn identiteit en nationaliteit ondubbelzinnig aantonen met andere middelen;

b. de vreemdeling heeft een minderjarig kind (dat wil zeggen: beneden de achttien jaar) dat in het bezit is van de Nederlandse nationaliteit;

c. de vreemdeling verricht al dan niet gezamenlijk met de andere ouder daadwerkelijke zorgtaken ten behoeve van het minderjarige kind; en

d. tussen de vreemdeling en het kind bestaat een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd.'

Deze uitspraak van de ABRvS gaat over de toepassing van de 'voorwaarden' c en d en meer

specifiek over de samenhang tussen deze voorwaarden.

In het beleid zijn deze voorwaarden nader uitgewerkt:

'Ad c.

– De IND verstaat onder zorgtaken ook opvoedingstaken.

– De IND merkt zorg- en/of opvoedingstaken met een marginaal karakter niet aan als daadwerkelijke zorgtaken ten behoeve van het minderjarige kind, tenzij het marginale karakter van de zorg- en/of opvoedingstaken de vreemdeling niet is aan te rekenen. Dit wordt de vreemdeling niet aangerekend als hij/zij kan aantonen dat de andere ouder de omgang met het kind frustreert.

Ad d.

– Bij de beoordeling of sprake is van een zodanig afhankelijkheidsverhouding dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd, betreft de IND, in het hogere belang van het kind, alle relevante omstandigheden, meer in het bijzonder:

– de leeftijd van het kind;

– zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling; en

– de mate van zijn affectieve relatie zowel met de Nederlandse ouder als met de vreemdeling, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan als het van deze laatste zou worden gescheiden.'

De casus

Het gaat in deze zaak om een vader met de Ethiopische nationaliteit. Samen met zijn ex-partner kreeg hij in 2011 een kind met de Nederlandse nationaliteit. De relatie met de moeder eindigde in 2021. Sindsdien woont de dochter bij haar moeder. Zij ziet haar vader regelmatig en hij deelt ook in de zorg en opvoeding. De vader stelt dat hij op grond van art. 20 VWEU een van zijn dochter afgeleid verblijfsrecht heeft. Zijn aanvraag werd bij besluit van 29 november 2019 afgewezen. Het bezwaar werd op 9 juni 2020 ongegrond verklaard en de rechtbank Den Haag zp Rotterdam verklaarde het hiertegen ingestelde beroep ongegrond, 20 mei 2022, AWB 20/4735.

Voorwaarde c: meer dan marginale zorg- en opvoedingstaken

Bij de aanvraag voor verblijf bij zijn Nederlandse dochter had de vader de volgende bewijsstukken overgelegd:

- 17 foto's van vader en dochter vanaf haar geboorte tot heden;
- verwantschapsonderzoek waaruit het biologische vaderschap blijkt;
- verklaringen van Pauluskerk, huisarts, schoolmaatschappelijk werk, school, moeder/ex-partner en vrienden.

Na de zitting op 12 januari 2022 bij de rechtbank zijn nog de volgende stukken overgelegd:

- vonnis familierechter over de omgangsregeling 27 januari 2022;
- verklaring Pauluskerk;
- stukken contact tussen gemachtigde van vader en de ex-partner/moeder.

Volgens de staatssecretaris kan op basis van de stukken enkel worden aangenomen dat de moeder de primaire verzorger is. De rol van vader zou zich slechts beperken tot het contact met school en het regelmatige bezoek aan de huisarts. Feitelijke zorg- en opvoedingstaken, de rol- en taakverdeling binnen het gezin en zijn bijdrage aan de opvoedingsverantwoordelijkheid zouden niet zijn onderbouwd. Bovendien is de frequentie van het contact met de dochter volgens de staatssecretaris onduidelijk en is het samenwonen en de dagelijkse aanwezigheid in het leven van de dochter niet aangetoond.

De rechtbank oordeelde echter dat wel degelijk sprake is van meer dan marginale zorg- en opvoedingstaken ondanks dat de vader niet bij zijn dochter woont en geen gezag over haar heeft. De rechtbank stelt dat de foto's tonen dat de vader voor langere tijd is betrokken in het leven van zijn dochter en dat uit de verklaringen blijkt dat hij betrokken is bij haar verzorging en opvoeding. De rechtbank overweegt echter dat de staatssecretaris de conclusie heeft mogen trekken dat geen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding zoals bedoeld in het arrest *Chavez-Vilchez*.

In hoger beroep stond niet ter discussie of werd voldaan aan voorwaarde c. Met andere woorden: de staatssecretaris accepteert dat sprake is van zorgtaken met een meer dan minimaal karakter. De uitspraak van de ABRvS gaat over de toets van de rechtbank van het standpunt over de afhankelijkheidsverhouding.

Voorwaarde d: afhankelijkheidsverhouding

De rechtbank overwoog dat de staatssecretaris alle omstandigheden kenbaar heeft betrokken bij de conclusie dat niet aan voorwaarde d is voldaan. De dochter doet het immers goed op school, heeft vrienden en ontwikkelt zich positief, aldus de rechtbank. Zij heeft altijd bij haar moeder gewoond die het ouderlijk gezag uitoefent en vader heeft zelf verklaard dat zijn dochter ook bij haar moeder blijft wonen als aan hem geen verblijfsdocument wordt verleend. Volgens de rechtbank is niet gebleken van een onevenredige impact op de dochter als hij Nederland moet verlaten.

De ABRvS overweegt in r.o. 4 dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de staatssecretaris de afhankelijkheidsverhouding moet beoordelen in het licht van de zorgtaken die worden verricht door de vader. De staatssecretaris heeft zijn beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding op het onjuiste uitgangspunt gebaseerd dat geen sprake zou zijn van meer dan marginale zorg- en opvoedingstaken. De ABRvS verklaart het hoger beroep gegrond en draagt de staatssecretaris op een nieuw besluit te nemen en de meer dan marginale zorg- en opvoedingstaken van de vader voor zijn dochter te betrekken in de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding. De vader moet daarbij de staatssecretaris nader informeren over de actuele situatie.

Beoordelingskader daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding

De ABRvS verwijst voor het beoordelingskader en het gewicht dat toekomt aan de meer dan marginale zorg- en opvoedingstaken bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding naar eerdere uitspraken van 20 mei 2020, ECLI:NL:RVS:2020:1235, «JV» 2020/125, m.nt. Schrauwen en 16 april 2021, ECLI:NL:RVS:2021:790, «JV» 2021/97, m.nt. Klaassen. In de uitspraak van 20 mei 2020 bepaalde de ABRvS dat de aanpassing in het beleid en het vereisen van een bepaald gewicht aan zorgtaken in lijn is met het *Chavez-Vilchez*-arrest. De achterliggende gedachte is dat als een ouder slechts marginale zorg- en/of opvoedingstaken verricht of alleen omgang heeft met het kind, dat kind door weigering van verblijf aan die ouder niet het risico loopt feitelijk te worden gedwongen het grondgebied van de Unie te verlaten. In de uitspraak van 16 april 2021 gaat de ABRvS verder

in op de vraag wanneer er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding is als bedoeld in het arrest. Het opvallende is dat de details in deze zaak sterk overeenkomen met de hier besproken casus maar dat de ABRvS in de uitspraak van 16 april 2021 tot de conclusie komt dat geen sprake is van meer dan marginale zorg- en opvoedingstaken en geen daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding. Het gaat in die zaak over een vader uit Nigeria en een Nederlandse zoon, geboren in 2010.

De vader heeft bij zijn aanvraag voor verblijf bij zijn zoon in ieder geval de volgende bewijsstukken overgelegd:

- foto's van vader en zoon;
- verklaringen van de basisschool, een buurman, de moeder/ex-partner en kerk;
- afsprakaak van de tandarts.

De ABRvS bepaalde in deze uitspraak dat de rechtbank terecht had overwogen dat onvoldoende aannemelijk is gemaakt dat de zoon feitelijk wordt gedwongen het grondgebied van de Unie te verlaten als aan zijn vader geen verblijfsdocument zou worden verleend. Er zou geen sprake zijn van zorg- en opvoedingstaken waarvoor de aanwezigheid van vader in Nederland noodzakelijk is. Overwogen werd dat foto's slechts momentopnamen zijn, de verklaringen van moeder/ex-partner niet objectief zijn en dat moeder de taken van vader op zich kan nemen.

M.A.K. Klaassen is in zijn noot bij die uitspraak terecht kritisch over de uitspraak en over het beleid van de staatssecretaris en vraagt zich af of het beoordelingskader wel in overeenstemming is met de vereisten van het HvJ EU.

Op basis van die jurisprudentie moet namelijk integraal gekeken worden naar het belang van het kind en naar de gevolgen voor het evenwicht van het kind als het zonder de derdelander ouder moet opgroeien. In de recente prejudiciële beslissing van 22 juni 2023, C-459/20, ECLI:EU:C:2023:499, «JV» 2023/152 (X.), herhaalt het HvJ EU nog eens dat het in de beoordeling gaat om de intensiteit van de afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder en het kind waarbij rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden van het geval: wie heeft het daadwerkelijke gezag, rust de wettelijke, financiële of affectieve last op de derdelander ouder, de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie met beide ouders evenals het risico voor de in-

nerlijke balans van het kind als het van die ouder wordt gescheiden. Ook verklaart het HvJ EU dat art. 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding rekening moet worden gehouden met alle relevante omstandigheden, zonder dat doorslaggevend kan worden geacht dat de derdelander ouder niet altijd de dagelijkse zorg voor dat kind op zich heeft genomen, of dat de andere ouder de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor dat kind op zich zou kunnen nemen.

In de casus van de in deze noot besproken uitspraak komt de rechtbank wel tot de conclusie dat sprake is van meer dan marginale zorg- en opvoedingstaken. Terecht wordt nu wel waarde gehecht aan de foto's en een verklaring van de moeder in combinatie met de andere bewijsstukken. Dit standpunt is onomstreden en de ABRvS besteedt hier verder geen aandacht aan in de uitspraak en laat zich niet expliciet uit over het beleid van de staatssecretaris en over een eventuele wijziging van het beoordelingskader.

De conclusie van de rechtbank dat de zorg- en opvoedingstaken meer dan minimaal zijn, lijkt voldoende voor de ABRvS om te bepalen dat de staatssecretaris opnieuw de afhankelijkheidsverhouding moet beoordelen. De enige opdracht die de staatssecretaris krijgt is dat de meer dan marginale zorg- en opvoedingstaken zwaarder moeten worden betrokken in die beoordeling. De ABRvS maakt niet duidelijk welk gewicht moet worden toegekend aan de meer dan marginale zorg- en opvoedingstaken en gaat helemaal niet in op de overwegingen van de rechtbank dat het kind zich goed ontwikkelt, dat de moeder taken kan overnemen en dat de impact van het vertrek van de vader op het kind niet onevenredig zwaar is of dusdanig dat het kind het grondgebied van de Europese Unie hoeft te verlaten. Uit het feit dat de ABRvS de staatssecretaris de opdracht geeft opnieuw de afhankelijkheidsverhouding te beoordelen, maak ik op dat zij deze overwegingen in ieder geval niet voldoende vindt voor de conclusie dat geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie zoals bedoeld in voorwaarde d van het beleid.

Uit de eerdere uitspraken van de ABRvS volgde dat bij marginale zorg- en opvoedingstaken geconcludeerd mag worden dat de aanwezigheid van de derdelander ouder in Nederland niet noodzakelijk is (tenzij het marginale karakter van de zorg- en/of opvoedingstaken de ouder niet is

aan te rekenen). In deze uitspraak lijkt de ABRvS te suggereren dat als eenmaal is bepaald dat de zorg- en opvoedingstaken meer dan marginaal zijn, de daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding van het kind met de derdelander ouder zoals bedoeld in het *Chavez-Vilchez*-arrest vaststaat of dat de staatssecretaris in ieder geval een zwaardere motiveringsplicht heeft om uit te leggen waarom desondanks geen sprake is van een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding. Zonder expliciet in te gaan op de overwegingen van de rechtbank en zonder expliciet vragen te stellen bij het beleid van de staatssecretaris lijkt de ABRvS met deze uitspraak beter aan te sluiten bij het beoordelingskader van de afhankelijkheidsverhouding zoals vastgesteld in de rechtspraak van het HvJ EU. De staatssecretaris moet in het nieuwe besluit betrekken wat het zou betekenen voor het kind om zonder haar vader, die een onomstreden relevante rol speelt in haar leven, op te groeien.

mr. E.A. Besselsen

Advocaat bij Everaert Advocaten, Amsterdam

168

Na intrekken besluit in hoger beroep vanwege uitleg HvJ EU over Chavez-verblijfsrecht zijn proceskosten verschuldigd omdat arrest het recht weergeeft zoals het altijd heeft gegolden.

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
31 mei 2023, 202106326/1/V6,
ECLI:NL:RVS:2023:2116
(mr. Verburg, mr. De Moor-van Vugt, mr. De Poorter)

Proceskosten. Hoger beroep, intrekking.

[VWEU art. 20; RWN art. 8 lid 1 aanhef en onder b; Awb art. 8:75; IB 2023/6]

De SvJ&V heeft de Afdeling laten weten dat hij het besluit op bezwaar van 13 augustus 2020 heeft ingetrokken en het bezwaar tegen het besluit van 4 juni 2020 gegrond heeft verklaard bij besluit van 2 maart 2023. Daarbij heeft de SvJ&V

besloten dat de vreemdeling zal worden voorge dragen voor de Nederlandse nationaliteit aan de Koning. In reactie daarop heeft appellant laten weten dat hij het hoger beroep intrekt en heeft hij de Afdeling verzocht de SvJ&V te veroordelen in de proceskosten.

1. Zoals eerder overwogen in ABRvS 8 april 2019, ECLI:NL:RVS:2019:1084 en 27 januari 2021, ECLI:NL:RVS:2021:182, kan aanleiding bestaan de SvJ&V met toepassing van art. 8:75 Awb tot vergoeding van de proceskosten te veroordelen als hij aan de vreemdeling tegemoetgekomen is. Van tegemoetkomen is geen sprake als een in beroep bestreden besluit is gewijzigd wegens veranderde omstandigheden.

De SvJ&V heeft het besluit van 13 augustus 2020 ingetrokken naar aanleiding van het op 23 januari 2023 verschenen Informatiebericht 2023/6, Gevolgen arrest E.K. voor Chavez-verblijfsrecht. In het informatiebericht staat dat het HvJ EU in het arrest van 7 september 2022, «JV» 2022/176, m.nt. Groenendijk (E.K.), heeft geoordeeld dat een lidstaat een derdelander met het Chavez-Vilchez-verblijfsrecht niet de EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen mag onthouden met het argument dat het Chavez-Vilchez-verblijfsrecht tijdelijk en afhankelijk van aard is. De SvJ&V trekt dit oordeel door naar onder meer naturalisatieverzoeken. De SvJ&V merkt het Chavez-Vilchez-verblijfsrecht niet langer aan als een verblijfsrecht waartegen bedenkingen bestaan voor verblijf voor onbepaalde tijd in Nederland in de zin van art. 8 lid 1 onder b RWN. Appellant heeft in hoger beroep betoogd dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het tijdelijke karakter van het Chavez-Vilchez-verblijfsrecht maakt dat de SvJ&V zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat er bedenkingen bestaan voor verblijf voor onbepaalde tijd in Nederland. Hierbij heeft hij een beroep gedaan op het arrest E.K. Gelet hierop overweegt de Afdeling dat de SvJ&V is tegemoetgekomen aan wat hij in hoger beroep heeft betoogd. Het betoog van de SvJ&V dat het om een vrijwillige beleidswijziging gaat en niet om een door rechtspraak ingegeven correctie van een onjuiste beleidslijn, is naar het oordeel van de Afdeling geen reden om hier anders over te oordelen. Het blijft immers overeind dat de SvJ&V appellant is tegemoetgekomen in zijn betoog over het karakter van het Chavez-Vilchez-verblijfsrecht en de consequentie daarvan voor naturalisatie. Verder is in dit geval geen sprake van een